

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ประมวลกฎหมายที่ดิน

คดีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่เป็นเอกชนยื่นฟ้องผู้ใหญ่บ้าน ที่ ๑ ปลัดอำเภอ ที่ ๒ นายอำเภอ ที่ ๓ และผู้ว่าราชการจังหวัด ที่ ๔ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ร่วมในที่ดิน โฉนดเลขที่ ๘๗๑๓ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ดำเนินการปรับปรุงอาคารศูนย์การเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง ตามมาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ ๕ ล้านบาท) รุกกล้าที่ดินแปลงดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างที่ก่อสร้างรุกล้ำ ออกจากที่ดินของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ และปรับสภาพที่ดินให้คืนสู่สภาพเดิม เห็นว่า เหตุอันเป็นที่มาแห่ง ความเดือดร้อนเสียหายของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่เกิดจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ที่ปรับปรุงอาคารรุกล้ำ ที่ดินของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้ไม่ได้เกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายแต่อย่างใด ข้อพิพาท ตามคำฟ้องจึงมิใช่ข้อพิพาทจากการกระทำละเมิดอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายของ หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันจะเข้าหลักเกณฑ์ของมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๓) แห่ง พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ ให้การทำนองเดียวกันว่า ที่ดินพิพาทเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ ร่วมกัน กรณีจึง มีปัญหาต้องวินิจฉัยเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินพิพาท ซึ่งหากศาลวินิจฉัยว่าที่ดินพิพาทเป็น ของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ การปรับปรุงอาคารของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ก็เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ แต่หากที่ดินพิพาท ตกเป็นที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน ซึ่งอยู่ใน การดูแลรักษาของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่แล้ว จะเป็นผลให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่มีอำนาจเข้าไปดูแลรักษาและ ค้ำครองป้องกัน ที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันได้และไม่เป็นการ ละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสี่และทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ต้องเสียสิทธิในที่ดินส่วนพิพาท คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ จึงมีความมุ่งหมายที่จะให้ศาลรับรองคุ้มครองสิทธิในที่ดินของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาท เกี่ยวกับสิทธิในที่ดินและคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของ ศาลยุติธรรม